

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 14/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Kašuba spol. s r. o., Horná 41, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Roman Kašuba, pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 594/2015 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola v elektronickej podobe 24. októbra 2016 doručená a v listinnej podobe 26. októbra 2016 dodatočne doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 594/2015 z 29. júna 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola pred Okresným súdom Brezno (ďalej len „okresný súd“) žalovanou vo veci určenia neplatnosti právneho úkonu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 C 99/2005 z 9. novembra 2010 (ďalej len „meritórne rozhodnutie“) spor rozhodol tak, že žalobcovi vyhovel. Rozhodnutie o náhrade trov konania však vyhradil na samostatné rozhodnutie (po nadobudnutí právoplatnosti meritórneho rozhodnutia).

Sťažovateľka podala proti meritórnemu rozhodnutiu odvolanie.

Do rozhodnutia krajského súdu o odvolaní však uzavrela zmluvu o postúpení pohľadávok medzi ňou samou (na jednej strane) a obchodnou spoločnosťou [REDACTED] (ďalej len „obchodná spoločnosť“), v ktorej bola ona sama jedinou spoločníčkou a konateľkou zároveň (na strane druhej). Na základe uvedeného navrhla súdu konajúcemu o odvolaní zmenu v osobe žalovanej [pre hlbšie dokreslenie situácie pred krajským súdom ústavný súd marginálne poznamenáva, že vyhlásenie rozhodnutia krajského súdu o odvolaní bolo už riadne naplánované na 28. február 2012 o 8.45 h, právny zástupca sťažovateľky však zaslal krajskému súdu návrh na zmenu v osobe žalovanej 27. februára 2012 (faxom) a tento návrh písomne doplnil 28. februára 2012 o 8.42 h, teda 3 minúty pred pojednávaním, na ktorom malo dôjsť k vyhláseniu rozhodnutia o odvolaní, pozn.]. Krajský súd navrhnutú zmenu uznesením sp. zn. 14 Co 129/2011 z 5. marca 2012 (ďalej len „rozhodnutie o zmene žalovanej“) pripustil, čo vo výsledku znamenalo, že namiesto sťažovateľky začala v spore od tohto momentu vystupovať v pozícii žalovanej obchodná spoločnosť.

Sťažovateľka aj obchodná spoločnosť mali pri už uvedenom postupe totožného právneho zástupcu, a to toho, ktorý sťažovateľku zastupuje aj v konaní pred ústavným súdom.

O podanom odvolaní nakoniec rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 129/2011 z 15. mája 2012 (ďalej len „potvrdzujúce rozhodnutie“) tak, že meritórne rozhodnutie potvrdil.

Na rad tak konečne prišla aj otázka rozhodovania o trovách konania.

Okresný súd v uznesení sp. zn. 4 C 99/2005 zo 16. apríla 2015 (ďalej len „rozhodnutie o trovách konania“) zaviazal žalovanú v súlade s § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v rozhodnom znení (ďalej len „OSP“) na náhradu trov konania v sume 24 460,17 €. Žalovanou však v tomto momente už nebola pôvodne žalovaná sťažovateľka, ale na základe rozhodnutia o zmene žalovanej iba nemajetná obchodná spoločnosť.

Z uvedeného dôvodu podal žalobca proti rozhodnutiu o trovách konania odvolanie, v ktorom namietal subjekt, ktorý bol zaviazaný na náhradu trov konania, a žiadal zaviazať na náhradu trov konania pôvodnú žalovanú – sťažovateľku.

O uvedenej veci rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že konanie sťažovateľky vyhodnotil ako *abusus iuris* (konanie právo zneužívajúce), právoplatné rozhodnutie o zmene žalovanej ani doslovný výklad § 142 ods. 1 OSP z tohto titulu nerešpektoval a rozhodnutie o trovách konania zmenil tak, že na náhradu trov zaviazal sťažovateľku (namiesto obchodnej spoločnosti), aj keď sťažovateľka už preukázateľne účastníčkou konania *de iure* nebola.

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že napadnutým rozhodnutím krajský súd postupoval v príkrom rozpore so zákonom (pretože nerešpektoval rozhodné znenie § 142 ods. 1 OSP, ktoré umožňovalo zaviazať na náhradu trov iba účastníka konania, navyše tak urobil v odvolacom konaní), v konaní sa neriadil ani len základnými zásadami, na ktorých je občiansky súdny proces založený (§ 1 až § 3 OSP) a svojvoľne nerešpektoval dôsledok právoplatného rozhodnutia o zmene žalovanej (na základe ktorého sa sťažovateľke podarilo „vyšmyknúť“ z postavenia účastníka konania).

Z týchto dôvodov sťažovateľka tvrdí, že krajský súd s ňou konal ako s účastníčkou konania (aj keď ňou už nebola), navyše bez toho, aby jej umožnil vyjadriť sa k predmetu konania, a preto jej odňal základné právo na súdnu ochranu.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 16 Co 594/2015 z 29. júna 2016 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie, že krajský súd pri preskúmaní odvolania proti rozhodnutiu o trovách konania nerešpektoval platné právo (doslovný výklad ustanovenia § 142 ods. 1 OSP), a tvrdenie, že nerešpektoval ani záväzné účinky právoplatného rozhodnutia o zmene žalovanej v spore a k náhrade trov konania zaviazal subjekt, ktorý v čase rozhodovania o trovách nebol účastníkom konania.

Predmetom sťažnosti nie je rozporovanie vyhodnotenia skutkového stavu ani právneho záveru, ktorým bolo konanie sťažovateľky vyhodnotenú za *abusus iuris*. Napriek tomu iba z dôvodu logického úvodu do tohto rozhodnutia sa ústavný súd na tomto mieste pristavil aj pri spomenutej otázke. Urobil tak preto, že v ďalšej časti tohto rozhodnutia je pertraktovaná jedna z najzákladnejších otázok hodnotovej orientácie systému práva ako takého.

Ústavný súd, zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru, uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, resp. s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

V posudzovanom prípade sa krajský súd podrobne zaoberal správaním sťažovateľky a vyhodnotil ho ako právo zneužívajúce. V tomto kontexte v odôvodnení napadnutého rozhodnutia okrem iného uviedol, že „*Odvolací súd po oboznámení sa z obsahom*

odvolania a kompletného spisového materiálu v prvom rade konštatuje, že sa stotožňuje s názorom odvolateľa o špekulatívnosti prevodu pohľadávky z pôvodnej odporkyne na odporcu, ktorý prevod bol predpokladom neskoršej zmeny účastníkov konania na strane odporkyne v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd úvodom poukazuje na obsah zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17. 2. 2012, z ktorej možno zistiť, že predmetná zmluva bola uzavretá medzi [REDAKOVANÉ] (teraz [REDAKOVANÉ]) a obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (odporcom), s tým, že za odporcu pri jej uzatváraní konala [REDAKOVANÉ], ktorá je nie len jedinou konateľkou, ale aj jedinou spoločníčkou odporcu. Predmetom postúpenia podľa tejto zmluvy sú pohľadávky zabezpečené záložnými zmluvami, ktorých platnosť je predmetom tohto konania, s tým, že celková suma zabezpečovaných pohľadávok má predstavovať sumu 428.533,49 EUR (12.910.000 SKK). Pokiaľ sa jedná o odplatu za postúpenie predmetných pohľadávok, táto je v čl. II predmetnej zmluvy formulovaná tak, že postupník sa zaväzuje zaplatiť postupcovi odplatu vo výške vymoženej istiny postúpených pohľadávok, a to do 14 dní od jej vymoženia. Z vyššie uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu možné konštatovať zjavnú neexistenciu komerčného motívu postúpenia pohľadávok, ktoré mali byť zabezpečené záložným právom, keď postupník nadobudol pohľadávky od postupcu, ktorý je jeho ovládajúcou osobou (navyše so 100 % účasťou), predmetom postúpenia sú pohľadávky v sume 428.533,49 EUR (12.910.000 SKK), pričom postupca za postúpenie pohľadávok v takejto výške získa odplatu len v prípade, že postupník z predmetných pohľadávok dokáže vymôcť aspoň nejakú časť istiny (t. j. môže sa celkom reálne stať, že žiadna odplata v súlade so zmluvou o postúpení pohľadávok nebude postupom poukázaná) a navyše predmetné postúpenie pohľadávok neprináša postupníkovi (a to ani len potenciálne) žiadny ekonomický prospech, keď akúkoľvek časť postúpených pohľadávok vymôže, je povinný túto vymoženú časť poukázať postupcovi vo forme odplaty za postúpenie pohľadávok.

Ďalej z obsahu súdneho spisu vyplýva, že odporca je obchodnou spoločnosťou, ktorá v roku 2011 vykázala výsledok hospodárenia v sume mínus 348 EUR, v roku 2012 (kedy boli pohľadávky na odporcu postupované) v sume mínus 935 EUR a v roku 2013 v sume mínus 858 EUR. Osobitne je tiež potrebné zopakovať, že tak pôvodná odporkyňa, ako ani odporca nedokázali v priebehu celého konania preukázať existenciu zabezpečovaných a následne na odporcu postúpených pohľadávok a za zmienku stoja aj časové okolnosti

súvisiace s tým, kedy k postúpeniu pohľadávok došlo a kedy bol podaný návrh na zmenu účastníka na strane odporkyne odvolaciemu súdu. Z obsahu súdneho spisu totiž nevyplýva len skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávok došlo až v odvolacom konaní, ale aj skutočnosť, že právny zástupca pôvodnej odporkyne (a neskôr i odporcu) zaslal odvolaciemu súdu návrh na zmenu účastníkov konania faxom dňa 27. 2. 2012 a toto podanie písomne doplnil dňa 28. 2. 2012 o 8.42 hod, zatiaľ čo verejné vyhlásenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej (o ktorom mal uvedený právny zástupca vedomosť) sa malo uskutočniť len o 3 minúty na to (dňa 28. 2. 2012 o 8.45 hod.).

Všetky vyššie uvedené skutočnosti, spolu aj s ďalšími okolnosťami, o ktorých odvolací súd dosiaľ nepojednával a z ktorých je zrejmý záujem na strane odporcu o maximalizáciu dĺžky prebiehajúceho konania (späťvzatie návrhu na začatie konania na to neoprávnenou osobu; blanketové odvolania s následným doplnením dôvodov po výzve súdu, navyše podávané zásadne v posledný deň lehoty faxom vo večerných alebo v neskorých nočných hodinách; opakované žiadosti o predĺženie sudcovských lehôt; dopĺňanie dôvodov odvolania po uplynutí odvolacej lehoty; blanketové dovolanie; uhrádzanie súdnych poplatkov až po neprávoplatnom zastavení konania a pod.) potom odôvodňujú záver, že pôvodná odporkyňa postúpením (nepreukázaných) pohľadávok na vlastnú obchodnú spoločnosť so zápornými výsledkami hospodárenia, navyše až v odvolacom konaní, sledovala nevyhnutnosť budúcej pohľadávky navrhovateľa z titulu náhrady trov konania.“.

K dôvodom pre posúdenie uvedeného konania ako konania zneužívajúceho právo niet čo dodať. Možno iba skonštatovať na prvý pohľad zrejmú logiku a racionalitu zhodnotenia skutkového stavu a právneho posúdenia veci.

V ďalšom prejde ústavný súd priamo k predmetu sťažnosti.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že krajský súd porušil platné právo (§ 142 ods. 1 OSP), keď ju ako fyzickú osobu, ktorá nebola účastníkom konania, zaviazal na náhradu trov konania a nerešpektoval právoplatné rozhodnutie o zmene žalovanej (zo sťažovateľky na obchodnú spoločnosť). Tým mal konať aj v rozpore s § 1 až § 3 OSP. Týmto konaním sa

mal dopustiť nesprávneho procesného postupu vo veci, čím mal sťažovateľke znemožniť výkon podľa jej názoru jej patriacich procesných práv, a tým mal zároveň zasiahnuť do práva na spravodlivý proces.

Podľa § 1 OSP Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne, a dbajú pri tom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Podľa § 3 OSP občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Z citovaných základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že občianske súdne konanie slúži okrem iného aj na výchovu k zachovávaniu zákonov, čestnému plneniu povinností a úcte k právam iných osôb. V občianskom súdnom konaní súdy dbajú na to, aby nedochádzalo k zneužívaniu práv. Tým sa občianske konanie stáva zárukou zákonnosti.

Úlohou súdov v civilnom procese je tak poskytnúť právnu ochranu správaniu čestnému. Tento základný pilier civilného procesu je nakoniec zdôraznený aj materiálnou požiadavkou § 2 OSP na zabezpečenie takého stavu v spoločnosti, pri ktorom nebude dochádzať k zneužívaniu práv.

Pri zneužití práva ide zväčša o správanie (konanie/opomenutie), ktoré sa izolovane javí byť dovoleným (právny poriadok takému správaniu nebráni). Komplexne sa však takýmto správaním pri zohľadnení jeho vzťahu k inému správaniu alebo jeho vzťahu aj len k samotným okolnostiam prípadu dosahuje výsledku nedovoleného alebo odôvodňujúceho nespravodlivosti s rozmanitými dôsledkami (napríklad v podobe spôsobenia ujmy inému, získania prospechu pre seba alebo iného *atd.*). Rozhodujúcim je vyhodnotenie vnútorného psychického postoja (vzťahu) osoby zneužívajúcej právo k jej vlastnému správaniu a k jeho výsledku pre posúdenie otázky právnych následkov za ono správanie (právnej zodpovednosti). V dôsledku uvedeného ak zneužitie práva nebolo zavinené, v netrestnej rovine nebude konaniu zneužívajúcemu právo môcť byť poskytnutá tá právna ochrana, ktorá je bežne právnym poriadkom zaručená správaniu čestnému (v prerokúvanom prípade právo nezneužívajúcemu). Ak však zneužitie práva bolo zavinené a zároveň napĺňajúce aj ostatné znaky skutkovej podstaty deliktu trestného charakteru, v rovine trestnej už bude musieť mať toto konanie za následok postih trestného charakteru.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí vyhodnotil správanie sťažovateľky za *abusus iuris*. Sťažovateľka tento právny záver odignorovala a pred ústavným súdom sa domáha aplikácie doslovného výkladu § 142 ods. 1 OSP na svoju vec a rešpektovania právoplatného rozhodnutia o zmene žalovanej, inak tvrdí príkry rozpor konania krajského súdu s právnou úpravou. Zjednodušene povedané, sťažovateľka sa za situácie, že sama zneužíva právo, dovoľáva poskytnutia právnej ochrany tomuto konaniu.

V zmysle uvedeného je logika rozhodnutia ústavného súdu jasná. Právo (právny systém) zneužitiu práva, a to okrem iného aj v zmysle základných zásad občianskeho procesu (§ 1 až § 3 OSP), právnu ochranu neposkytuje. Tú poskytuje správaniu čestnému. V posudzovanom prípade sa sťažovateľka preto nemôže dovoľávať právnej ochrany

garantovanej ustanovením § 142 ods. 1 OSP a ani rešpektovania právoplatného rozhodnutia o zmene žalovanej smerujúcich v okolnostiach prípadu vo výsledku k zneužitiu práva.

Čo sa týka otázky nesprávneho procesného postupu krajského súdu vo veci, tá je otázkou vedľajšou k hmotnoprávnemu vyriešeniu otázky, či sa sťažovateľka dopustila zneužitia práva. Je to tak z dôvodu, že výsledok riešenia hmotnoprávnej otázky zneužitia práva určoval ďalší procesný postup krajského súdu v konaní. Sťažovateľka však argumentačne vytvára dojem, že v jej veci bolo rozhodnuté rýdzo procesne nespravodlivo, a to vyústilo do porušenia práva na spravodlivý proces. Inak povedané, sťažovateľka bude nesprávny procesný postup v konaní (a na tomto základe porušenie práva na spravodlivý proces) tvrdiť každým procesným postupom krajského súdu, ktorý jej nebude vyhovovať. Načrtnutý problém však nie je procesný v zmysle zásadného pochybenia v procese. V prerokúvanom prípade ide iba o následnú aplikáciu procesných ustanovení na problém vyriešený hmotnoprávne. Ústavný súd preto opakovane zdôrazňuje, že rozuzlenie problému tkvelo v hmotnoprávnom zodpovedaní otázky, či konanie sťažovateľky bolo možné považovať za konanie zneužívajúce právo. Táto otázka bola vyhodnotená pozitívne, krajský súd nemal dôvod na odlišný procesný postup vo veci ako na ten, ktorý zvolil. Preto nemal dôvod konať tak, ako to od neho požaduje sťažovateľka. Z uvedeného dôvodu sa procesného pochybenia vo veci dopustiť nemohol, a teda nemohol zasiahnuť ani do práva na spravodlivý proces.

Z uvedených dôvodov ústavný súd nenašiel príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom krajského súdu a tvrdeným porušením označených práv a sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšou požiadavkou sťažovateľky nastolenou v sťažnosti na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Záverom môže ústavný súd vyjadriť iba poľutovanie nad konaním sťažovateľky a jej právneho zástupcu, keďže obaja sú právnického vzdelania a týmto konaním vytvárajú obraz

o stave právnickej obce u širokej verejnosti, a oceniť vhodný, aj keď vzhľadom na okolnosti prípadu ešte stále mimoriadne zdržanlivý prístup krajského súdu k prerokúvanej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2017